

**Igei gondolatok – Húsvét utáni 3. vasárnap
(Jubilate - Örvendezetek!)**

Igehirdetési alapige: Mt 18,12-14

Jézus mondja: „Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és azok közül egy elkóborol, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyeken, nem megy-e el és nem keresi-e meg az eltévedtet? Amikor pedig megtalálja, bizony, mondom nektek: jobban örül annak, mint a kilencvenkilencnek, amely el sem vészett. Ugyanígy a ti mennyei Atyátok, sem akarja, hogy akár csak egy is elvesszen e kicsik közül.” Mt 18,12-14

Mit gondoltok? – Mi a véleményetek? Jézus „bedobja” a kérdést és most tessék, mindenki elmondhatja a véleményét erről a történetről, erről a helyzetről. Mondhatja a pásztor például azt, hogy: én nem mennék egy után, mert ennyi még belefér a veszteség-listába. Lehet azt mondani, hogy én nem hagynám ott a kilencvenkilencet, mert lehet, hogy egyet megmentek, de közben a többi elhajtja valami tolvaj. Lehet azt is mondani, hogy mi van, ha nem egy kóborol el, hanem 8, vagy 10, vagy 38, vagy 70. Akkor melyik után induljak? Lehet azt is mondani, hogy nem megyek utána, hanem van nekem egy jól idomított pulikutyám, az majd visszatereli.

És a másik oldalon is elhangzanak kérdések: Te pásztor, hogyan vigyáztál a bárányaidra, ha eltűnt az egyik? Tudsz-e este nyugodtan aludni, ha nincs meg mind. Tettél-e valamit azért, hogy visszakerüljön? Tudod-e, hogy mi lett a magára hagyott, elkóborolt birkának a sorsa: szakadék?, vízbefúlás?, csapda?, farkas? És a bárány vajon képes-e egyedül a saját esze után visszatalálni a nyájhoz, ha rájön, hogy rossz helyen van?

A 18. fejezet első tíz verse arról szól, hogy a tanítványok között ne legyen versengés, nagyravágás, hiúságból kialakított emberi sorrend, hanem tanítványi élet legfőbb jellemzője a másokért végzett szolgálat. Ennek demonstrálására állítja oda a kisgyermeket és mondja: Őröla vegyetek példát az alázatosságban. Mert a kisgyermek nem akar mások és főleg a felnőttek fölé kerekedni. Szívesen követi és bízza rá magát azokra, akik szeretik, főleg a szüleire. A szülő pedig vezeti, és jó útra vezeti és ezt a gyerekek érzik. Örömmel veti magát alá a szülő akaratának. Ha nem is érti pontosan, hogy a szülő mit miért mond, vagy tesz, de érzi mögötte a szeretetet. Ha pedig a szülő vagy valamelyik felnőtt ezzel a gyermeki ráhagyatkozással visszaél és a gyermeket súlyos csalódásnak teszi ki, megbotrántkoztatja, vagy megrontja, annak a felnőttnek” jobb volna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tengerbe dobnák.” (18,6)

És itt következik az eltévedt, elkóborolt gyermek példája, ami a mai igénk. Sajnos szükséges, hogy elkóborolások, eltévedések legyenek, mint ahogy az is szükséges, hogy botrántozások és megbotrántozató emberek és cselekedetek legyenek. A kérdés az, hogy ezt látva mit tesz az, aki tud ebben a helyzetben valamit tenni. Persze, hogy azonnal utána indul az elveszettnek. A kicsinyek, gyengék nem képesek arra, hogy visszataláljanak. Ha ilyet látunk, nem az a feladatunk, hogy legyintsünk egyet mondván: „Ő az oka, miért ment el, most egye meg amit főzött...” hanem ismerjük fel, hogy ha mi nem indulunk utána, más ezt nem fogja megtenni helyettünk. Az elveszett, eltévedt, hitében megrontott ember (kicsiny) megtalálása valóban nagyobb öröm, mintha el sem vészett volna. Mindenki örüljön, ha csak egyet is megtalált, megfordított, hazavitt.

Ugyanakkor a mennyben is öröm van. Az Atya is mosolyogva bólint, ha ilyet lát, mert ez az esemény tökéletesen megfelel az ő akaratának. Mert minden akarat, amely a mennyben az Atya akarata és megvalósul a földön is, az a tökéletes isteni akarat. Ahogyan a Miatyánkban is imádkozzuk: Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.

Kedves Testvérek! Terveink szerint, ha Isten is úgy akarja, első alkalommal május 16-án visszatérhetünk a templomunkba, hogy személyesen is részt vehessünk az istentiszteleteken. Ugyanakkor kérünk mindenkit, aki még nem esett át a fertőzésen, hogy oltassa be magát, mert csak azokat tudjuk jó szívvel közösségeinkbe engedni, akik ilyen módon is felelősséget mutatnak mások iránt. A társadalmi (közösségi) élet egymás iránti bizalom alapszik, ezért bízunk azokban a szakemberekben, orvosokban, akik ezt mindenkinek ajánlják.